

нѣжна бѣше само пѣсенъта на кавала, упоенъ звѣнѣтъ на пиринченитѣ звѣнци на стадата, а лютъ и страшенъ гърмежѣтъ отъ дветѣ цеви на кремъклията пищови.

* * *

Отсамъ бѣше селото, бейскитѣ чифлици, нивитѣ полето, и — господарѣтъ, човѣкѣтъ. А отвѣдъ лежеше зелената гора — съ пеперудитѣ, съ птицитѣ и цвѣтята и съ горския властелинъ — вълкѣтъ. Тамъ бѣше и неизмѣнната му другарка, вълчицата—понѣкога много по-дрзка и опасна отъ самия него, защото имаше на свѣта тежкия дѣлъ: да създаде и опази родъ и поколѣние.

Една хладна утринъ, въ първитѣ дни на мартъ, вълчицата пристигна отнѣкъде до рѣката, уморена и потна. Краката ѝ бѣха кални подъ киткитѣ, а острата ѝ муцуна зацапана съ съсирена кръвъ, чакъ до очитѣ. Тя нагази въ хладната вода, лока жадно, излѣзе и легна по коремъ върху меката трева.

Хълбоцитѣ ѝ все още потрѣпваха отъ умора. Тя сложи глава върху преднитѣ си крака, изпѣшка, примижа. После отвори очи, лизна калнитѣ си колѣна, облиза кървавата си муцуна и стана. Тя скочи леко върху пѣргавитѣ си като стоманени пружини крака, наостри уши, озърна се. — Не я ли гледаше отнѣкъде скрито око, не дебнѣха ли задъ нея коварни вражи стѣпки? Тя бѣше готова да се брани до смъртъ, да напада и убива. Но гората бѣше глуха и спокойна. Надъ нея посвистяваха излеко само чернитѣ още вейки на джба. По върховетѣ изцвѣрча подранило птиче, прѣпна съ криле и се изгуби. И сякашъ наоколо тишината стана още по-глуха и безмълвна.

Вълчицата се успокои. Тя отпусна опашка, наведе глава и, като душеше влажната още земя, заобиколи огромното джбово стебло и спрѣ между две жили, откъмъ слънчевата страна. Тѣ бѣха издадени високо надъ земята, дебели и черни; основитѣ имъ се събиряха въ една